

Да послушашъ тая басна
Що по-долу щж ти драсна
И непомнж дѣ бѣхъ челъ:
Пятникъ яѣкой катъ видѣлъ
Истината че се крила
Въ транъ дѣлбокъ и се гушила
Какъ? Викнжлъ учуденъ той,
Лъже ли ме поглѣдъ мой?
Ти си Истина свѣтлива
А вѣвъ яма си смрадлива!
Що не идешъ по свѣтътъ
Да показвашъ правий пжтъ?
И да грѣешъ врѣдомъ сайно?
„О, не питай милий байно,
Отговорила му тя;
Страхъ ме мене налѣта
Като срѣщахъ людѣ разни
Съ умъ покваренъ, съ тикви празни,
Що отъ моятъ живѣ свѣтликъ
Тѣ надаватъ силенъ викъ
И отъ мене да запазятъ
Мрака, въ кой на слѣпи мязатъ
Се старажтъ съ бой и смрътъ
Да ме махнжтъ отъ свѣтътъ
Менъ — която неумирамъ!
Колко пжти бѣхъ изгнана,
И запирана и клана!
Колко пжти бита бѣхъ
Иль на пламика горѣхъ!
Мойта участь е фатална!
За това въ тазъ яма кална
Чакамъ другъ, по-сгоденъ часъ
Да издамъ пакъ моя гласъ!

Тази алегорья проста